

Αποχαιρετισμός στα όπλα

του Πάνου Χαρίτου

Ποτέ δεν τα πήγα καλά με τους αποχαιρετισμούς. Πάντα δυσκολευόμουν.

Όμως, όσο και να θέλεις να αποφύγεις κάποια πράγματα, γνωρίζεις πως κάποια στιγμή θα κληθείς να τα αντιμετωπίσεις.

Πριν ξεκινήσω να γράφω αυτές τις γραμμές έστειλα ένα αποχαιρετιστήριο κείμενο σε δεκαεπτά διαφορετικούς παραλήπτες. Δεκαεπτά συναδέλφους και φίλους με τους οποίους συνεργάστηκα τα τελευταία εικοσιένα χρόνια.

Για ένα κείμενο επτακοσίων λέξεων χρειάστηκα περίπου τρεις ώρες, ενώ υπό φυσιολογικές συνθήκες μόλις είκοσι λεπτά θα αρκούσαν για ένα άρθρο 1000 λέξεων.

Ωστόσο, οι λέξεις δεν έρχονται πάντα με την ίδια ευκολία. Δεν μπορούν με ακρίβεια να αποδώσουν αυτό που νιώθεις και αισθάνεσαι. Ειδικότερα όταν απευθύνονται σε ανθρώπους με τους οποίους το ταξίδι στη δημοσιογραφία και τον κόσμο λάμβανε τη μορφή δοκιμασίας σε κάθε βήμα και μονοπάτι.

Στα εικοσιένα αυτά χρόνια, βιώσαμε από κοινού τα Βαλκάνια, την Αφρική, την Ασία, τη Μέση Ανατολή, την Αραβική Χερσόνησο, σε στιγμές μοναδικής ομορφιάς και απίστευτης ασχήμιας. Γνωρίσαμε τους ανθρώπους στα καλύτερα και τα χειρότερά τους. Αγγίξαμε, και ίσως κάποιες φορές να ξεπεράσαμε τα όριά μας, όμως ουδέποτε αναθεωρήσαμε για την επαγγελματική αυτή επιλογή.

Εικοσιένα χρόνια δημοσιογραφίας σε συνθήκες κρίσης. Εικοσιένα χρόνια ρεπορτάζ σε μέρη όπου δεν είσαι ευπρόσδεκτος.

Ο «αποχαιρετισμός στα όπλα» δεν είναι εύκολη υπόθεση. Φαντάζομαι θα αποδειχθεί δύσκολο εγχείρημα το να εξηγήσω τους λόγους που γοητεύουν κάποιον που επιμένει σε αυτό το επάγγελμα.

Αντίστοιχα δυσκολεύτηκα να εξηγήσω και να γίνω κατανοητός από τους εν λόγω συναδέλφους για το λόγο που «κρεμάω» τα παπούτσια των αποστολών για να κλειστώ σε ένα στούντιο όπου οι εμπειρίες σε σχέση με όσα σου προσφέρονται στα ταξίδια (ακόμα και σε εμπόλεμες περιοχές), είναι δυσανάλογες.

Η αλήθεια είναι πως την ίδια ακριβώς άποψη διατηρούσα κι εγώ μέχρι πριν λίγο καιρό.

Για την ακρίβεια, η άποψή μου αυτή τέθηκε υπό αμφισβήτηση όταν μου προτάθηκε η παρουσίαση του κεντρικού δελτίου των ειδήσεων της ΕΡΤ. Δεν χρειάστηκε ιδιαίτερη σκέψη και βεβαίως η απάντηση ήταν θετική.

Θεωρώ τιμή μου το ότι μέχρι σήμερα, βρέθηκα στη δημοσιογραφική οικογένεια μιας συγκεκριμένης κατηγορίας ξένων ανταποκριτών και κάλυψα γεγονότα αρκετά εκ των οποίων πέρασαν στις σελίδες της ιστορίας.

Αποτελούν κεφάλαιο ζωής οι εμπειρίες που αποκόμισα από τα όσα βίωσα στα μέρη που επισκέφθηκα.

Ωστόσο το πρώτο δελτίο ειδήσεων στην μετά το μαύρο εποχή για την ΕΡΤ αποτελεί, έναν εξίσου σημαντικό τίτλο τιμής.

Ο «αποχαιρετισμός στα όπλα» δεν ήταν μια αβασάνιστη απόφαση. Ωστόσο, το ειδικό βάρος του εγχειρήματος της επαναλειτουργίας της ΕΡΤ αποτελεί αδιαμφισβήτητη πρόκληση.

Ο αποχαιρετισμός αυτός δεν συνεπάγεται παραίτηση από αρχές και τις αξίες που προέβαλα και υπηρέτησα στη δημοσιογραφική μου διαδρομή.

Ο αποχαιρετισμός στα όπλα δεν συνεπάγεται παραίτηση από τη μάχιμη δημοσιογραφία.

Στη μετά το μαύρο εποχή της ΕΡΤ, το στοίχημα που καλούμαστε να κερδίσουμε είναι μεγαλύτερο από οποιαδήποτε άλλη πρόκληση.

Το μαύρο δεν σβήνει με το πάτημα ενός κουμπιού. Η ΕΡΤ δεν μετατρέπεται από κρατική σε δημόσια με την αλλαγή του σήματος και των προσώπων.

Αυτός είναι ο δικός μας ο ρόλος. Να διασφαλίσουμε την αντικειμενικότητα και τον πλουραλισμό στην ενημέρωση, ώστε να διατηρήσουμε την επαγγελματική μας αξιοπρέπεια.

ΠΗΓΗ: www.ert.gr

ΔΕΙΤΕ ΕΠΙΣΗΣ: <https://barikat.gr/content/o-panos-haritos-sto-barikatgr-gia-ti-mesi-ana...>